

Παναγιώτης Θεοφίλου: Ο παράγοντας που «φίλεψε» με τον Paul Keating και μεγαλούργησε η Ενορία-Κοινότητα Bankstown

Γράφει ο Θέμης Καλλός,
Διευθυντής του ελληνικού προγράμματος
της SBS

Hγνωριμία μας με τον Παναγιώτη Θεοφίλου πάει πίσω στις αρχές της δεκαετίας του '90. Ήταν αποκλειστικά επαγγελματικής φύσεως. Εκείνος ως παροικιακός παράγοντα και εμείς λειτουργώντας δημοσιογραφικά. Τότε ήταν πρόεδρος της Ενορίας-Κοινότητας Bankstown και Περιχώρων και είχε βάλει τα θεμέλια για μεγάλη πρόοδο.

Αργότερα μεταπήδησε στην προεδρία της Διακοινοτικής Επιτροπής. Στις δύο αυτές θέσεις παρέμεινε μέχρι που απεβίωσε την Τετάρτη λίγο μετά τα μεσάνυχτα σε νοσοκομείο του Σύδνεϋ, όπου νοσηλευόταν το τελευταίο διάστημα. Ήταν 76 ετών.

Για την συνολική προσφορά του στην Ελληνική παροικία είχε τιμηθεί από την Αυστραλιανή Πολιτεία με το Μετάλλιο του Τάγματος της Αυστραλίας, OAM.

Ο άνθρωπος και το στύγμα του παροικιακού παράγοντα

Ο Παναγιώτης Θεοφίλου ήταν άνθρωπος φιλίσουχος και μειλίχιος. Πρόσωπο του διαλόγου. Δεν ήταν εριστικός, και εάν έβλεπε ότι τα πράγματα εκτρέπονταν από την ομαλότητα, προτιμούσε να αποχωρίσει από την συζήτηση, παρά να μείνει και εκείνος μέσα στο κλίμα της έντασης.

Οι παροικιακοί παράγοντας, απεδείχθη πολύ αποτελεσματικός. Αναφερόμαστε κυρίως στις δεκαετίες που υπηρέτησε ως πρόεδρος της Ενορίας-Κοινότητας Bankstown και Περιχώρων. Να θυμίσουμε ότι όταν ανέλαβε πρόεδρος εκεί, ομοσπονδιακός βουλευτής στην περιοχή ήταν ο Πωλ Κίτικ, ο πρώντη υπουργός Εθνικής Οικονομίας και πρώντη πρωθυπουργός. Αυτή την αγαθή τύχη, την αξιοποίησε στο έπακρο ο Παναγιώτης Θεοφίλου, καλλιεργώντας καλές σχέσεις με τον κ. Κίτικ. Γενικά διατηρούσε καλές σχέσεις με την ομοσπονδιακή και πολιτειακή πλευρά και βέβαια με τους ιοπικούς δημοτικούς άρχοντες.

Το πρακτικό αντίκρισμα

Όλες αυτές οι επαφές και γνωριμίες, βοήθησαν στο να μεγαλώσει η Ενορία-Κοινότητα και με την άντληση χορηγιών, από διάφορα επίπεδα της αυστραλιανής πολιτείας, με παράλληλη δική του και των συνεργατών του

εντατική εργασία, να μπορέσει να οφεράς να διευρύνει την δραστηριότητα του και να αυξήσει και την ακίνητη περιουσία του.

Αναμφίβολα, το μεγαλύτερο επίτευγμα της συγκεκριμένης Ενορίας-Κοινότητας και άρα και του Παναγιώτη Θεοφίλου, δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί η συγκρότηση του Ελληνορθόδοξου Κολλεγίου της Αγίας Ευφημίας, από το οποίο έχουν περάσει τώρα χιλιάδες μαθητές και μαθήτριες και για το οποίο ο ίδιος δεν σταματούσε ποτέ να υπερηφανεύεται.

Πρόεδρος της Διακοινοτικής Επιτροπής

Για την άλλη του ιδιότητα του προέδρου της Διακοινοτικής Επιτροπής, μπορούμε να πούμε ότι ξεχωρίζει η δράση του για τον εορτασμό της εθνικής μας επετείου της 25ης Μαρτίου 1821, συνήθως στον προαύλιο χώρο του Opera House. Ήταν εκείνος που έπαιρνε τον λόγο τελευταίος, ως εκπρόσωπος των διοργανωτών, και ευχαριστούσε όλους τους συμμετέχοντες, τους επισήμους και βεβαίως τον κόσμο για την προσέλευση. Όταν

πλησιάζει η γιορτή, μας πλεφωνούσε, για να ενημερώσουμε τον κόσμο. Την τελευταία φορά που μιλήσαμε ραδιοφωνικά ήταν πέρυσι, τέλη Μαρτίου.

Να προσθέσουμε ότι αισθανόταν όπως αυτή την ιδιότητα, του Προέδρου της Διακοινοτικής Επιτροπής, είχε έναν ευρύτερο ρόλο να διαδραματίσει σε αυτά που λέμε εθνικά θέματα, κυρίως το Κυπριακό και το Σκοπιανό. Χωρίς να το διατυπωνίζει, έγραφε σε πολιτικούς αλλά και μέσα ενημέρωσης της Αυστραλίας, μιλούμε για μεγάλες εφημερίδες, κανάλια κ.τ.λ., για τις ελληνικές θέσεις, χωρίς ποτέ το λέω και πάλι να είναι εριστικός και προκλητικός. Πίστευε ότι με ευγένεια, και χαμπλούς τόνους μπορούσε να πετύχει περισσότερα.

Θερμός υποστηρικτής της επίλυσης του «εκκλησιαστικού»

Για αρκετά χρόνια, κι ενώ είχε αυτές τις δύο ιδιότητες ήταν σε έξαρση στο Σύδνεϋ, το αποκαλούμενο «εκκλησιαστικό» πρόβλημα.

Ήταν και εκείνος από τους ανθρώ-

πους, που δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένοι με αυτή την κατάσταση, με ένα κομμάτι της παροικίας δηλαδή, και μάλιστα πολύ μεγάλο τμήμα όπως είναι η Ελληνική Ορθόδοξη Κοινότητα της ΝΝΟ, να μπνεύεται εκκλησιαστικά στην Αρχιεπισκοπή και δ' αυτής στο Οικουμενικό Πατριαρχείο.

Δεν θα πούμε ότι είχε πρωταγωνιστικό ρόλο στις συνομιλίες που είχαν γίνει μεταξύ Αρχιεπισκοπής και Κοινότητας και κατέληξαν σε συμφωνία, αλλά ασφαλέστατα ήταν από τους πιο θερμούς υποστηρικτές της προσπάθειας για να επιτευχθεί λύση.

Στο πλαίσιο αυτό ανέπιξε στενές σχέσεις με τον πρόεδρο Χάρη Δανάλη αλλά και την πηγεσία της Κοινότητας ευρύτερα. Για να γίνει ακόμη πιο αντιληπτός ο διακαίς πόθος του για να λυθεί εκείνο το πρόβλημα, πρέπει να εξηγήσουμε και κάτι άλλο. Ο Παναγιώτης Θεοφίλου, ήταν τα έφεραν τα πράγματα, κλήθηκε να υπηρετήσει τον Ελληνισμό των δυτικών προστίσιων του Σύδνεϋ. Εκεί είναι η καρδιά του Ελληνισμού της πόλης. Δεν μιλούμε για Ελληνισμό, άλλων προστίσιων της μεγαλούπολης, που θεωρούνται πιο εύπορα, και στα οποία αυτή είναι η αλήθεια, - υπάρχουν μεγάλα ποσοστά αφομοίωσης.

Στο Bankstown, και τα περίχωρά του, οι συμπάροικοι ζουν και δραστηριοποιούνται καθημερινά σε περιούπατο ελληνικούς ρυθμούς και έχουν μεγαλύτερο ποσοστό συμμετοχής σε αυτό που θα μπορούσαμε να αποκαλέσουμε ομογενειακή δραστηριότητα. Κι επειδή η Κοινότητα έχει μεγάλη εμβέλεια και διείδυση σε αυτό το τμήμα της πόλης, αντιλαμβάνεται κανείς γιατί ο Παναγιώτης Θεοφίλου είχε επιπλέον λόγους για να υπάρχει συνεργασία και όχι αντιπαλότητα.

Η Ελλάδα

Τελειώνοντας να αναφέρουμε ότι ο Παναγιώτης Θεοφίλου ήταν λογιστής στην επαγγελματική, και είχε μεταναστεύσει στην Αυστραλία από την Κύπρο. Ήταν από το χωριό Μοναγρούλλι της Επαρχίας Λεμεσού. Θα κατακλείσουμε με το εξής, που δείχνει ίσως το ιδεολογικό του στίγμα του Παναγιώτης Θεοφίλου: Ήταν από εκείνους, που όταν αναφερόταν στην Ελλάδα, επέμενε να την αποκαλεί Μπέρα Πατρίδα.

(Πηγή: <http://www.sbs.com.au/yourlanguage/greek/el/article/2017/01/13/panagiotis-theofiloy-o-paragontas-poy-filepse-me-ton-paul-keating-kaiklang>